

hele etmaal of op de dag ziet. Het is daarom onduidelijk waarop de grafieken zijn gebaseerd en het is niet aan mij om dit zelf samen te moeten stellen.

Deze opmerking stoelt vermoedelijk op een onjuiste of onvolledige lezing van de toegezonden Excel bestanden, aangezien e.e.a. voor de gele incidenten wel degelijk is uitgesplitst.

17 7. Een afname van 9 (2014) / 13 (2015) naar 4 (2018) nachtelijke overlast meldingen is, omdat het om hele kleine aantallen gaat, niet-significant, daar kan je geen conclusies aan verbinden (toeval, interveniërende factoren). Indien de burgemeester in 2016 inzicht had gehad in deze aantallen had hij de maatregel vermoedelijk niet noodzakelijk gevonden.

Onder het kopje Kwalitatieve analyse klachten heb ik uitgebreid toegelicht dat en waarom het relatief lage aantal klachten mijns inziens niet betekent dat geen sprake was van onduidelijke overlast. De opmerking dat ik, als ik in 2016 bekend was geweest met deze aantallen, niet tot deze besluitvorming was gekomen, miskent dat ik mij ook toen al baseerde op alle signalen die mij vanuit bewoners, professionals en ondernemers bereikten. Weliswaar lagen de absolute aantallen klachten destijds hoger, maar dit doet niets af aan het feit dat er toen – ook los van deze cijfers – al brede consensus bestond over het feit dat het 'zo niet verder kon'.

18 8. De grote toename van het aantal nachtelijke overlastmeldingen in ASW noord geeft te denken of de burgemeester de oorzaak niet ten onrechte bij het type horeca op het middenstuk zoekt.

Deze toename in het aantal klachten doet zich voor na inwerkingtreding van de maatregel sluitingstijden in het middengedeelte. Het feit dat de overlast op het middenstuk in de jaren na inwerkingtreding aanmerkelijk is blijven dalen, terwijl op de overige delen de overlast vanaf 2017 weer is toegenomen (noord) of gelijk is gebleven (zuid), betekent naar mijn oordeel dat de maatregel juist zijn werking heeft bewezen en nog steeds bewijst. Ik zie in ieder geval niet in (en dit wordt door u ook niet gespecificeerd) hoe een toename van de overlast op het noordelijk deel maakt dat de overlast voorafgaand aan de inwerkingtreding van de maatregel niet afkomstig was van de horeca en dienstverlening op het middengedeelte. *wafal leat*

19 9. Het is overdreven om bij één nachtelijke overlastklacht per maand te spreken over "onduldbare overlast". Binnenstadbewoners zouden hier blij mee zijn. Dat de burgemeester, de wijkagent, de professionals, de horeca-inspecteur, de wijkboa en de woordvoerder van ASW250 menen (a) dat er van ernstige nachtelijke overlast sprake was én (b) dat de situatie inmiddels belangrijk is verbeterd (zie rapportage Sluitingstijden Horeca Amsterdamsstraatweg) valt, gegeven de politiecijfers die noch het een noch het ander bevestigen, vrees ik alleen te verklaren uit een door bewoners en autoriteiten (en de pers) gedeeld stigma/vooroordeel mbt de ASW.

Bovenstaande suggestie dat de maatregel met name het gevolg zou zijn van stigma's/vooroordelen bij de betrokken partijen, heeft u nader uitgewerkt in uw e-mail van 19 juni 2019, welke hierna wordt weergegeven. Bovenstaande suggestie zal bij de beantwoording van deze e-mail hieronder worden meegenomen.

Reactie op uw e-mail van 19 juni 2019

Naar aanleiding van de hoorzitting heeft u bij e-mail van 19 juni 2019 nog een nadere uiteenzetting gegeven, waarin u uw tijdens de hoorzitting gedane suggestie dat klachten en meldingen over overlast mede ingegeven zouden zijn door negatieve stereotypering van allochtonen, nader toelicht.

Ik wil benadrukken dat ik van mening ben dat 'suggesties' zoals deze, waarin geïnsinueerd wordt dat (een deel van) de klachten en/of besluitvorming ingegeven zou zijn door negatieve stereotypering van

bepaalde bevolkingsgroepen, niet lichtzinnig moet worden geuit. Ik vind het dan ook zeer kwalijk dat u zich op meerdere momenten in deze procedure van dit argument bedient, terwijl u e.e.a. op geen enkele wijze kunt staven. Sterker nog, in alinea vier van uw e-mail stelt u dat de door de actiegroep ervaren en geportretteerde verloedering niet alleen een kwestie is van negatieve stereotypering, maar objectief ook zeker het geval is.

Wanneer ik kijk naar bijvoorbeeld het door de actiegroep ingebrachte fotomateriaal, staat voor mij vast dat deze overlast niet ingegeven kan zijn door de eventuele stereotypering van bepaalde bevolkingsgroepen. Overlast als urine, kots en afval is objectief bepaalbaar en voor de waarnemer niet te herleiden tot de etnische afkomst van de persoon die de overlast heeft veroorzaakt dan wel van de horecaexploitant wiens gelegenheid hij bezocht heeft. Ik zie dan ook geen aanleiding voor de conclusie dat de klagers onheuse motieven zouden hebben voor hun klachten.

Verder geeft u aan dat de verloedering van de Amsterdamsestraatweg met name het gevolg zou zijn van het beleid van de overheid die, in uw woorden, 'met een op kaalslag gericht beleid achterstallig onderhoud van bestaande panden in de hand gewerkt heeft en onvoldoende geïnvesteerd heeft in de openbare ruimte'.

Zowel in het primaire besluit, als in de oorspronkelijke beslissing op bezwaar en het rapport van 23 mei 2019 is uitgebreid uiteengezet dat de gemeente inmiddels al gedurende vele jaren bovengemiddeld veel inspanningen verricht om het woon- en leefklimaat op de Amsterdamsestraatweg te verbeteren. Ik heb echter moeten constateren dat deze inspanningen niet tot een structurele verbetering in de situatie op de Amsterdamsestraatweg hebben geleid, terwijl zij wel een onevenredig groot beslag leggen op de gemeentelijke mensen en middelen. Dat betekent dat er ook belangrijke andere, buiten de primaire invloedssfeer van de gemeente liggende omstandigheden bestaan die maken dat de situatie op de Amsterdamsestraatweg anders is dan in andere delen van de stad. En dat het daarmee op de weg van de andere betrokken partijen, waaronder de ondernemers, ligt om voor dit gedeelte ook 'de hand in eigen boezem te steken'.

Het is mij niet duidelijk waaraan u refereert wanneer u spreekt over een 'op kaalslag gericht beleid', dat de gemeente bovendien kennelijk alleen ten aanzien van de Amsterdamsestraatweg gehanteerd zou hebben. Zoals hierboven geschreven is inmiddels eerder het omgekeerde het geval.

Verder wijst u in uw e-mail op het door de gemeente gehanteerde horecastimuleringsbeleid, welk beleid er in uw opinie toe leidt dat 'op de wegen van en naar de binnenstad tot diep in de nacht schreeuwende, kotsende, pissende en beschonken horecabezoekers uit de binnenstad huiswaarts keren'. Verder stelt u dat ten aanzien van deze horeca in de binnenstad nauwelijks handhavend wordt opgetreden.

Het is mij niet direct duidelijk hoe het bovenstaande samenhangt met de situatie aan de Amsterdamsestraatweg, anders dan dat u kennelijk de overlast onderschrijft. Voor zover u hiermee wilt betogen dat de binnen het gebied waarop de betreffende maatregel van toepassing is ervaren overlast het gevolg is van bezoekers van horeca in de binnenstad, kan ik u niet volgen. In dat geval zouden immers alle toegangswegen tot de stad vergelijkbare onduidelijke overlastproblematiek moeten kennen, hetgeen niet het geval is.

*aantomen
geen ver*

Voor zover u stelt dat de gemeente ten onrechte niet optreedt tegen horecagelegenheden in de binnenstad, wil ik u erop wijzen dat dit (los van het feit dat er wel degelijk wordt gehandhaafd), gelet op de uitspraak van de Raad van State, een discussie is die losstaat van het voorliggende besluit. Volledigheidshalve wil ik u in dit verband nog wel wijzen op de uitspraak van de rechtbank Midden-Nederland van 22 augustus 2019, zaaknummer UTR.18/3896, naar aanleiding van uw beroep tegen mijn